

کتاب «بانو فاطمه»

مونس مادر

اعتبار سند: اولویت ۱

تطبیق متن با سند: اولویت ۲

اسناد و مدارک متون

بحار الأنوار (ط - بیروت) ج ۱۶ ۷۸ باب ۵ تزوجه ص بخدیجة رضى الله عنها و فضائلها و بعض أحوالها

فِي الْمَنَاقِبِ، رَوَى أَنَّ فَاطِمَةَ عَ وَلِدَتْ بِمَكَّةَ بَعْدَ الْمَبْعَثِ بِخَمْسِ سِنِينَ وَ بَعْدَ الْأَسْرِ [الْإِسْرَاءِ] ثَلَاثَ سِنِينَ فِي الْعَشْرِينَ مِنْ جُمَادَى الْآخِرَةِ وَ وَلِدَتْ الْحَسَنَ عَ وَ لَهَا اثْنَتَا عَشْرَةَ سَنَةً وَ قِيلَ إِحْدَى عَشْرَةَ سَنَةً بَعْدَ الْهَجْرَةِ وَ كَانَ بَيْنَ وَلَادَتِهَا الْحَسَنَ وَ بَيْنَ حَمَلِهَا بِالْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ خَمْسُونَ يَوْمًا.

وَ رَوَى أَنَّهَا وَلِدَتْ خَمْسَ سِنِينَ قَبْلَ ظُهُورِ الرِّسَالَةِ وَ نَزُولِ الْوَحْيِ وَ قِيلَ بَيْنَا النَّبِيُّ ص جَالِسٌ بِالْأَبْطَحِ وَ مَعَهُ عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ وَ الْمُنْذِرُ بْنُ الضَّحَضَاحِ وَ أَبُو بَكْرٍ وَ عُمَرُ وَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَ الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ إِذْ هَبَطَ عَلَيْهِ جِبْرِيلُ عَ فِي صُورَتِهِ الْعُظْمَى قَدْ نَشَرَ أَجْنَحَتَهُ حَتَّى أَخَذَتْ مِنَ الْمَشْرِقِ إِلَى الْمَغْرِبِ فَنَادَاهُ يَا مُحَمَّدُ الْعَلِيُّ الْأَعْلَى يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ وَ هُوَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَعْتَزَلَ عَنْ خَدِيجَةَ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا فَشَقَّ ذَلِكَ عَلَى النَّبِيِّ ص وَ كَانَ لَهَا مُحِبًّا وَ بِهَا وَامِقًا قَالَ فَأَقَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا يَصُومُ النَّهَارَ وَ يَقُومُ اللَّيْلَ حَتَّى إِذَا كَانَ فِي آخِرِ أَيَّامِهِ تَلَّكَ بَعَثَ إِلَى خَدِيجَةَ بِعَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ وَ قَالَ قُلْ لَهَا يَا خَدِيجَةُ لَا تَظْنِي أَنَّ انْقِطَاعِي عَنْكَ [هَجْرَةً] وَ لَا قَلْبِي وَ لَكِنْ رَبِّي عَزَّ وَ جَلَّ أَمَرَنِي بِذَلِكَ لِتَنْفِذِ [لِيَنْفِذَ] أَمْرَهُ فَلَا تَظْنِي يَا خَدِيجَةُ إِلَّا خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ لِيُبَاهِي بِكَ كِرَامَ مَلَائِكَتِهِ كُلِّ يَوْمٍ مَرَارًا فَإِذَا جَنَّكَ اللَّيْلُ فَأَجِيفِي الْبَابَ وَ خُذِي مَضْجَعَكَ مِنْ فِرَاشِكَ فَإِنِّي فِي مَنْزِلِ فَاطِمَةَ بِنْتِ أَسَدٍ فَجَعَلَتْ خَدِيجَةُ تَحْزَنُ فِي كُلِّ يَوْمٍ مَرَارًا لِفَقْدِ رَسُولِ اللَّهِ ص فَلَمَّا كَانَ فِي كَمَالِ الْأَرْبَعِينَ هَبَطَ جِبْرِيلُ عَ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ الْعَلِيُّ الْأَعْلَى يُقْرِئُكَ السَّلَامَ وَ هُوَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَتَّاهَبَ لِتَحِيَّتِهِ وَ تُحَفِّتَهُ قَالَ النَّبِيُّ ص يَا جِبْرِيلُ وَ مَا تُحَفِّتُ رَبَّ الْعَالَمِينَ وَ مَا تَحِيَّتُهُ قَالَ لَا عِلْمَ لِي قَالَ فَبَيْنَا النَّبِيُّ ص كَذَلِكَ إِذْ هَبَطَ مِيكَائِيلُ وَ مَعَهُ طَبَقٌ مَغْطَى بِمَنْدِيلِ سُندُسٍ أَوْ قَالَ إِسْتَبْرَقٍ فَوَضَعَهُ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ ص وَ أَقْبَلَ جِبْرِيلُ عَ وَ قَالَ يَا مُحَمَّدُ يَأْمُرُكَ رَبُّكَ أَنْ تَجْعَلَ اللَّيْلَةَ إِفْطَارَكَ عَلَى هَذَا الطَّعَامِ فَقَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَ كَانَ النَّبِيُّ ص إِذَا أَرَادَ أَنْ يُفْطِرَ أَمَرَنِي أَنْ أَفْتَحَ الْبَابَ لِمَنْ يَرِدُ إِلَى الْإِفْطَارِ فَلَمَّا كَانَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ أَقْعَدَنِي النَّبِيُّ ص عَلَى بَابِ الْمَنْزِلِ وَ قَالَ يَا ابْنَ أَبِي طَالِبٍ إِنَّهُ طَعَامٌ مُحَرَّمٌ إِلَّا عَلَىَّ قَالَ عَلِيُّ عَ فَجَلَسْتُ عَلَى الْبَابِ وَ خَلَا النَّبِيُّ ص بِالطَّعَامِ وَ كَشَفَ الطَّبَقَ فَإِذَا عِدَقٌ مِنْ رُطْبٍ وَ عَنُقُودٌ مِنْ عِنَبٍ فَأَكَلَ النَّبِيُّ ص مِنْهُ شَبْعًا وَ شَرِبَ مِنَ الْمَاءِ رِيًّا وَ مَدَّ

يَدُهُ لِّلْغَسْلِ فَأَفَاضَ الْمَاءَ عَلَيْهِ جِبْرِئِيلُ وَغَسَلَ يَدَهُ مِيكَائِيلُ وَتَمَنَّدَ لَهُ إِسْرَافِيلُ وَارْتَفَعَ فَاضِلُ الطَّعَامِ مَعَ الْإِنَاءِ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ قَامَ النَّبِيُّ ص لِيُصَلِّيَ فَأَقْبَلَ عَلَيْهِ جِبْرِئِيلُ وَقَالَ الصَّلَاةُ مُحَرَّمَةٌ عَلَيْكَ فِي وَقْتِكَ حَتَّى تَأْتِيَ إِلَى مَنْزِلِ خَدِيجَةَ فَتُؤَاقِعَهَا فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ آتَى عَلَى نَفْسِهِ أَنْ يَخْلُقَ مِنْ صَلْبِكَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً فَوَثَبَ رَسُولُ اللَّهِ ص إِلَى مَنْزِلِ خَدِيجَةَ قَالَتْ خَدِيجَةُ رَضَوَانُ اللَّهُ عَلَيْهَا وَكُنْتُ قَدْ أَلَفْتُ الْوَحْدَةَ فَكَانَ إِذَا جَنَّتَنِي اللَّيْلُ غَطَيْتُ رَأْسِي وَاسْجَفْتُ سِتْرِي وَغَلَقْتُ بَابِي وَصَلَّيْتُ وَرَدَيْتُ وَأَطْفَأْتُ مِصْبَاحِي وَأَوَيْتُ إِلَى فِرَاشِي فَلَمَّا كَانَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ لَمْ أَكُنْ بِالنَّائِمَةِ وَلَا بِالْمُتَنَبِّهِةِ إِذْ جَاءَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَفَرَعَ الْبَابَ فَنَادَيْتُ مَنْ هَذَا الَّذِي يَقْرَعُ حَلْفَةً لَا يَقْرَعُهَا إِلَّا مُحَمَّدٌ ص قَالَتْ خَدِيجَةُ فَنَادَى النَّبِيُّ ص بِعُدُوبِهِ كَلَامِهِ وَحَلَاوَةِ مَنْطِقِهِ افْتَحَنِي يَا خَدِيجَةُ فَإِنِّي مُحَمَّدٌ قَالَتْ خَدِيجَةُ فَقُمْتُ فَرَحَةً مُسْتَبْشِرَةً بِالنَّبِيِّ ص وَفَتَحْتُ الْبَابَ وَدَخَلَ النَّبِيُّ الْمَنْزِلَ وَكَانَ ص إِذَا دَخَلَ الْمَنْزِلَ دَعَا بِالْإِنَاءِ فَتَطَهَّرَ لِلصَّلَاةِ ثُمَّ يَقُومُ فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ يُوجِزُ فِيهِمَا ثُمَّ يَأْوِي إِلَى فِرَاشِهِ فَلَمَّا كَانَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ لَمْ يَدْعُ بِالْإِنَاءِ وَلَمْ يَتَأَهَّبْ بِالصَّلَاةِ غَيْرَ أَنَّهُ أَخَذَ بَعْضِي وَأَقْعَدَنِي عَلَى فِرَاشِهِ وَدَاعَبَنِي وَمَارَحَنِي وَكَانَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ مَا يَكُونُ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَبَعْلِهَا فَلَا وَالَّذِي سَمَكَ السَّمَاءَ وَأَتْبَعَ الْمَاءَ مَا تَبَاعَدَ عَنِّي النَّبِيُّ ص حَتَّى حَسِسْتُ بِثِقَلِ فَاطِمَةَ فِي بَطْنِي.

گفته شده که روزی رسول خدا در ابطح نشسته بود و همراه او عمار بن یاسر، منذر بن ضحاح، ابو بکر، عمر، علی بن ابی طالب، عباس بن عبد المطلب، و حمزه بن عبد المطلب نشسته بودند که جبرئیل در صورت عظمای خود فرود آمده و بالهای خود را در طرفین مشرق و مغرب خود پهن نموده و گفت: ای محمد! خداوند بلند مرتبه تو را سلام می‌رساند و امر می‌کند که چهل روز از خدیجه دوری نمایی. و این کار برای پیامبر بسیار دشوار بود زیرا خدیجه را بسیار دوست می‌داشت و به وی دلبستگی فراوان داشت. پیامبر برخاست و چهل روز را روزه گرفته، چهل شب را به بیداری و عبادت خداوند متعال گذرانید، در روزهای آخرین عمار بن یاسر را به سوی خدیجه فرستاد و به وی پیغام داد: ای خدیجه! خیال نکنی که دلیل دوری من از تو به سبب غضبی است که نسبت به تو دارم بلکه خداوند متعال این دوری را امر فرموده و من برای امتثال فرمان او چنین می‌کنم و تو جز خیر، در این مورد هیچ اندیشه دیگری نداشته باش که خداوند متعال در هر روز چند بار به سبب تو بر ملائکه مباحات می‌ورزد. هنگام شب پشت درب را محکم کن و به آسودگی بخواب، و بدان که من در این ایام در منزل مادرم فاطمه بنت اسد- مادر علی بن ابی طالب، یعنی در منزل عموم- هستم. خدیجه در دوران این دوری در هر روزی چند بار محزون و اندیشناک می‌شد.

پس از اتمام چهل روز جبرئیل بر پیامبر فرود آمد و فرمود: ای محمد! خداوند بر تو درود می‌فرستد و تو را امر می‌کند تا از تحفه و هدیه او بهره‌مند گردی. پیامبر فرمود: تحفه پروردگار عالمیان چیست؟ و مزده او کدام است؟ جبرئیل گفت: نمی‌دانم. در این حال میکائیل فرود آمد و همراه او طبقی بود که با پارچه‌ای پشمی پوشیده شده بود، و آن را در مقابل پیامبر گذارد، و جبرئیل نزدیک آمده و گفت: ای محمد! خداوند فرمان می‌دهد که امروز را با این طعام افطار کنی.

علی بن ابی طالب گوید: هنگامی که پیامبر اراده افطار می نمود به من امر می کرد که درب خانه را باز کنم تا هر که مایل است داخل شود و از آن طعام استفاده نماید، ولی در این شب پیامبر مرا بر درب خانه قرار داد و فرمود: این طعام خاص، برای غیر من حرام است. سپس پارچه را از روی طبق برداشت و در زیر آن خوشه ای از خرما و خوشه ای از انگور بود، رسول اکرم به اندازه کافی از آنها خورد و آب کاملی نیز نوشید و جبرئیل بر دستان او آب ریخته، و میکائیل دستانش را با آن آب شست و اسرافیل آنها را خشک نمود، و باقی طعام و ظرف آب را به آسمان بازگردانیدند، پس از آن پیامبر برخاست تا نماز بگزارد که جبرئیل جلو آمد و گفت: نماز در این وقت برای تو حرام است تا آنکه به منزل خدیجه بروی و او را دیدار کنی و با وی همبستر شوی، که خداوند اراده کرده از صلب تو در این شب ذریه ای طیبه متولد نماید. رسول خدا شتابان به سوی منزل خدیجه به راه افتاد.

خدیجه گوید: من به تنهایی عادت کرده بودم، لذا وقتی شب می شد سرم را می پوشانیدم و پرده را می انداختم، و درب را می بستم و پشت آن را می انداختم، و خدای را عبادت می کردم - به نماز یا قرائت قرآن - و چراغ را خاموش می نمودم و می خوابیدم، در آن شب به خصوص، هنوز نخوابیده بودم که پیامبر آمده و در را به صدا در آورد، من پرسیدم: کیست که در خانه مرا می زند در حالی که کسی غیر از محمد این درب را به صدا در نیاورده است؟

و صدای متین پیامبر را از آن سوی در شنیدم که گفت: ای خدیجه! در را باز کن که من محمد هستم. من در حالی که خوشحال بودم برخاسته و در را باز کردم، پیامبر داخل منزل شده ظرف آب را طلبید تا وضو بسازد و نماز بگزارد. پس از آن دو رکعت نماز خفیف به جای آورد، سپس به سوی بستر رفت. وی در این شب نماز زیادی به جای نیاورد بلکه دست مرا گرفته و بر بسترش نشانید، و میان ما آنچه که میان همسران واقع می شود واقع گردید، و الله که در همان شب ثقل و سنگینی فاطمه را در بطن خود احساس کردم.

الأمالی (للصدوق) النص ۵۹۳ المجلس السابع والثمانون

عَنْ زُرْعَةَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ الصَّادِقِ عَ كَيْفَ كَانَ وَلَادَةُ فَاطِمَةَ فَقَالَ نَعَمْ إِنَّ خَدِيجَةَ لَمَّا تَزَوَّجَ بِهَا رَسُولُ اللَّهِ هَجَرَتْهَا نِسْوَةٌ مَكَّةَ فَكُنَّ لَا يَدْخُلْنَ عَلَيْهَا وَلَا يَسْلَمْنَ عَلَيْهَا وَلَا يَتَرَكْنَ امْرَأَةً تَدْخُلُ عَلَيْهَا فَاسْتَوْحِشَتْ خَدِيجَةُ لِذَلِكَ وَكَانَ جَزَعُهَا وَغَمُّهَا حَذَرًا عَلَيْهِ فَلَمَّا حَمَلَتْ بِفَاطِمَةَ كَانَتْ فَاطِمَةُ عَ تُحَدِّثُهَا مِنْ بَطْنِهَا وَتَصْبِرُهَا وَكَانَتْ تُكْتَمُ ذَلِكَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَ فَدَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَ يَوْمًا فَسَمِعَ خَدِيجَةُ تُحَدِّثُ فَاطِمَةَ فَقَالَ لَهَا يَا خَدِيجَةُ مَنْ تُحَدِّثِينَ قَالَتِ الْجَنِينُ الَّذِي فِي بَطْنِي يُحَدِّثُنِي وَيُؤْنِسُنِي قَالَ يَا خَدِيجَةُ هَذَا جِبْرِئِيلُ يُخْبِرُنِي [بِشَرِّنِي] أَنَّهُا أَتَتْ وَأَنَّهَا النَّسْلَةُ الطَّاهِرَةُ الْمَيْمُونَةُ وَأَنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى سَيَجْعَلُ نَسْلِي مِنْهَا وَسَيَجْعَلُ مِنْ نَسْلِهَا أئِمَّةً وَيَجْعَلُهُمْ خُلَفَاءَ فِي أَرْضِهِ بَعْدَ انْقِضَاءِ وَحْيِهِ فَلَمْ تَزَلْ خَدِيجَةُ

عَلَى ذَلِكَ إِلَى أَنْ حَضَرَتْ وَلَادَتْهَا فَوَجَّهَتْ إِلَى نِسَاءِ قُرَيْشٍ وَبَنَى هَاشِمٌ أَنْ تَعَالَيْنِ لَتَلَيْنِ مِنِّي مَا تَلَى النِّسَاءُ مِنَ النِّسَاءِ فَأَرْسَلَنَ إِلَيْهَا أَنْتَ عَصِيْنَا وَلَمْ تَقْبَلِي قَوْلَنَا وَتَزَوَّجْتَ مُحَمَّدًا يَتِيمًا أَبِي طَالِبٍ فَقِيرًا لَا مَالَ لَهُ فَلَسْنَا نَجِيءُ وَلَا نَلِيَّ مِنْ أَمْرِكَ شَيْئًا فَاعْتَمْتُ خَدِيجَةُ عَ لَذَلِكَ فَبَيْنَا هِيَ كَذَلِكَ إِذْ دَخَلَ عَلَيْهَا أَرْبَعُ نِسْوَةٍ سُمِرَ طَوَالَ كَانِهِنَّ مِنْ نِسَاءِ بَنِي هَاشِمٍ فَفَزَعَتْ مِنْهُنَّ لَمَّا رَأَتْهُنَّ فَقَالَتْ إِحْدَاهُنَّ لَا تَحْزَنِي يَا خَدِيجَةُ فَأَرْسَلْنَا رَبِّكَ إِلَيْكَ وَنَحْنُ أَخَوَاتُكَ أَنَا سَارَةُ وَهَذِهِ آسِيَةُ بِنْتُ مُزَاحِمٍ وَهِيَ رَفِيقَتُكَ فِي الْجَنَّةِ وَ هَذِهِ مَرِيَمُ بِنْتُ عِمْرَانَ وَهَذِهِ كُلثُومُ أُخْتُ مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ بَعَثَنَا اللَّهُ إِلَيْكَ لِنَلِيَّ مِنْكَ مَا تَلَى النِّسَاءُ فَجَلَسَتْ وَاحِدَةً عَنْ يَمِينِهَا وَ أُخْرَى عَنْ يَسَارِهَا وَالثَّالِثَةُ بَيْنَ يَدَيْهَا وَالرَّابِعَةُ مِنْ خَلْفِهَا فَوَضَعَتْ فَاطِمَةُ طَاهِرَةً مُطَهَّرَةً فَلَمَّا سَقَطَتْ إِلَى الْأَرْضِ أَشْرَقَ مِنْهَا النُّورُ حَتَّى دَخَلَ بُيُوتَاتِ مَكَّةَ وَلَمْ يَبْقَ فِي شَرْقِ الْأَرْضِ وَلَا غَرْبِهَا مَوْضِعٌ إِلَّا أَشْرَقَ فِيهِ ذَلِكَ النُّورُ وَدَخَلَ عَشْرٌ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ كُلُّ وَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ مَعَهَا طُسْتُ مِنَ الْجَنَّةِ وَإِبْرِيْقٌ مِنَ الْجَنَّةِ وَفِي الْإِبْرِيْقِ مَاءٌ مِنَ الْكُوْثَرِ فَتَنَاوَلَتْهَا الْمَرْأَةُ الَّتِي كَانَتْ بَيْنَ يَدَيْهَا فَغَسَلَتْهَا بِمَاءِ الْكُوْثَرِ وَ أَخْرَجَتْ خَرْقَتَيْنِ بَيَاضَاوَيْنِ أَشَدَّ بَيَاضًا مِنَ اللَّبَنِ وَ أَطْيَبَ رِيحًا مِنَ الْمِسْكِ وَ الْعَنْبَرِ فَلَفَتْهَا بِوَاحِدَةٍ وَ قَتَعَتْهَا بِالثَّانِيَةِ ثُمَّ اسْتَنْطَقَتْهَا فَطَطَقَتْ فَاطِمَةُ عَ بِالشَّهَادَتَيْنِ وَقَالَتْ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ أَبِي رَسُولُ اللَّهِ سَيِّدُ الْأَنْبِيَاءِ وَ أَنَّ بَعْلِي سَيِّدُ الْأَوْصِيَاءِ - وَوُلِدَى سَادَةُ الْأَسْبَاطِ ثُمَّ سَلَمَتْ عَلَيْهِنَّ وَ سَمَّتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ بِاسْمِهَا وَ أَقْبَلْنَ يَضْحَكْنَ إِلَيْهَا وَ تَبَاشَرَتِ الْحُورُ الْعِينُ وَ بَشَّرَ أَهْلَ السَّمَاءِ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِوِلَادَةِ فَاطِمَةَ عَ وَ حَدَّثَ فِي السَّمَاءِ نُورٌ زَاهِرٌ لَمْ تَرَهُ الْمَلَائِكَةُ قَبْلَ ذَلِكَ وَقَالَتِ النِّسْوَةُ خُذِيهَا يَا خَدِيجَةُ طَاهِرَةً مُطَهَّرَةً زَكِيَّةً مَيِّمُونَةً بُورِكَ فِيهَا وَ فِي نَسْلِهَا فَتَنَاوَلَتْهَا فَرِحَةً مُسْتَبْشِرَةً وَ أَلْقَمَتْهَا ثَدْيِهَا فَدَرَّ عَلَيْهَا فَكَانَتْ فَاطِمَةُ عَ تَنُمِي فِي الْيَوْمِ كَمَا يَنُمِي الصَّبِيُّ فِي الشَّهْرِ وَ تَنُمِي فِي الشَّهْرِ كَمَا يَنُمِي الصَّبِيُّ فِي السَّنَةِ.

مفضل بن عمر گوید بامام صادق (ع) عرض کردم زایش فاطمه (ع) چگونه بوده است؟ فرمود چون خدیجه بر رسول خدا شوهر کرد زنان او را ترک کردند و نزد او نرفتند و بر او سلام ندادند و نگذاشتند زنی نزد او رود خدیجه بوحشت افتاد از تنهایی و بیتابی و اندوهش مایه نگرانی بر او بود و چون بفاطمه آبستن شد در شکمش که بود با او صحبت میکرد و او را تسلی میداد و این راز را از رسول خدا نهان می‌داشت.

یک روز رسول خدا (ص) وارد شد و شنید خدیجه سخن می‌کند با فاطمه، فرمود ای خدیجه با که سخن می‌گوئی؟ گفت با این بچه که در شکم دارم با من سخن می‌گوید و انس می‌کند، فرمود ای خدیجه این جبرئیل است که بمن خبر می‌دهد این بچه دختر است و همان نسل پاک با میمنت است و خدای تعالی نژاد مرا از او مقرر کند و از نژادش امامانی برآورد و آنها را در زمین خود خلیفه سازد پس از انقضاء وحیش، (۱) خدیجه همیشه بر این حال بود تا زائیدنش رسید و دنبال زنان قریش و بنی هاشم فرستاد که از من چون زنان دیگر پذیرائی کنید جوابش دادند که در تزویج با محمد یتیم فقیر ابی طالب مخالفت ما کردی و ما نیائیم و از تو پذیرائی نکنیم خدیجه از این جواب اندوهناک شد و در این میان چهار زن گندم گون بلند بالا مانند زنان بنی هاشم بر او وارد شدند و از آنها در هراس شد، یکی از آنها گفت ای خدیجه غم مخور که ما فرستاده پروردگاریم

نزد تو و خواهران توئیم من ساره ام و این آسیه دختر مزاحم که رفیق تو است در بهشت و این مریم دختر عمران و این کلثوم خواهر موسی بن عمرانست خدا ما را فرستاده که از تو پذیرائی کنیم مانند زنان، یکی سمت راستش نشست و یکی سمت چپش و سومی برابزش و چهارمی پشت سرش فاطمه باک و پاکیزه متولد شد و چون بزمین آمد نوری از او درخشید تا به همه خانه های مکه پرتو افکند و جایی از شرق و غرب زمین نماند مگر آنکه در آن تابید و ده تن حور العین که هر یک طشت و ابریق بهشتی داشتند وارد شدند و آب از کوثر آوردند و بزنی که برابزش بود دادند و او را با آب کوثر شست و دو پارچه سفیدتر از شیر و خوشبوتر از مشک و عنبر برآورد و او را در یکی از آنها پیچید و با دیگری سر و رویش را بست و زبان به دهنش گذاشت و فاطمه گفت گواهم که جز خدا معبود حق نیست و پدرم رسول خدا (ص) و سید انبیاء است و شوهرم سید اوصیاء و فرزندان او سادات اسباط، سپس بآنها سلام کرد و نام آنها را گفت و آنها باور کردند و خندیدند و حوریان خرسند شدند و به هم بشارت دادند و اهل آسمان بهم بشارت دادند بولادت فاطمه، در آسمان نوری تابید که فرشتگان پیش از آن ندیده بودند و آن زن ها گفتند ای خدیجه او را پاک و پاکیزه برگیر که زکیه است و میمونه است و مبارک است خودش و نسلش، شاد و خرم او را گرفت و پستان بدهانش نهاد و باو شیر داد فاطمه در هر روز باندازه یک ماه بزرگ میشد و در یک ماه باندازه یک سال.